

Debreceni Ítéltábla
Gf.IV.30.172/2026/6.

A Debreceni Ítéltábla a Pavlek Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Pavlek Tünde Ilona ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek – dr. Koszorús Jenő ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt I. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) I. rendű, II. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) II. rendű, III. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) III. rendű alperesek ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2026. április 28-án meghozott 6.G.40.191/2024/85. számú ítélete ellen az alperesek 89. sorszámú fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban a 2026. július 1-én megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 491 000 (négy száz kilencven ezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás szerint az I. rendű alperes 2020. április 15-től, a II. rendű alperes pedig 2019. szeptember 1-től vezető tisztségviselője volt a TÁRSASÁGnak (a továbbiakban: adós). A III. rendű alperes 2020. április 15-ig szintén bejegyzett vezető tisztségviselője volt az adósnak, az adós döntéseinek meghozatalára azonban ezt követően is meghatározó befolyást gyakorolt. Az adós 2019. december 31-től fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, mert a rövid lejáratú kötelezettségei meghaladták a forgóeszközei értékét. 2020-ban az adós értékesítette a TÁRSASHÁZban meglévő ingatlanrészeit, a befolyt pénzeszközből pedig 2020-ban és 2021-ben összesen 97 155 024 Ft-ot a II. és a III. rendű alperesek, valamint az egyik tagja: a TANÁCSADÓ Kft. felé fennálló kötelezettségeinek teljesítésére fordított.

[2] A felperes 2023. július 12-én előterjesztett kérelmére az adós felszámolását 2023. szeptember 18-i kezdő időponttal rendelték el. A felszámolási eljárás során a felperes 2 072 654 Ft hitelezői igényt jelentett be, amit a felszámoló nyilvántartásba vett. E követelés a közte és az adós között 2014. évben létrejött megbízási szerződés alapján 2017-ben kiállított, 2017. augusztus 3-i és szeptember 8-i esedékességű számlákon alapult, amelyeket az adós befogadott, de a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvényben (a továbbiakban: Cstv.) megállapított határidőn belül írásban nem vitatott. A

felszámolási eljárást megelőzően a felperes a követelés teljesítése iránt pert is indított az adóssal szemben a Hajdúböszörményi Járásbíróság előtt, amelynek során a peres felek jogerős végzéssel jóváhagyott egyezséget kötöttek, az adós azonban az egyezségben vállalt fizetési kötelezettségéből csupán 100 000 Ft-ot teljesített. A felszámolási eljárás időközben befejeződött, az adóst 2025. október 8-i hatállyal törölték a cégjegyzékből, a felperes hitelezői igénye pedig nem térült meg.

[3] A felperes a módosított keresetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperesek az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetelését követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezzel okozati összefüggésben az adós vagyona 99 960 000 Ft-tal csökkent. Arra hivatkozott, hogy az adós fenyegető fizetéseképtelensége 2016. december 31-én bekövetkezett, amelyet követően az alperesek az adós meglévő vagyonából 61 600 000 Ft-ot a saját tagi kölcsöneik visszafizetésére fordítottak, 2017-ben pedig jogszerűtlenül vezettek ki az adós könyveiből egy 38 360 000 Ft összegű követelést.

[4] Az alperesek a kereset elutasítását kérték. A III. rendű alperes árnyékvezetői minőségét nem vitatták, azt azonban igen, hogy az adós már 2016. december 31-től kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Állításuk szerint ez a helyzet csak 2023. május 9-én következett be, több mint 6 évvel a felperes követelésének esedékessé válása után. A felperes követelését az adós nem azért nem fizette ki, mert fizetéseképtelen helyzetben volt, hanem azért, mert azt jogtalannak tartotta, amit a II. rendű alperes szóban közölt is a felperes kültagjával. A Hajdúböszörményi Járásbíróság előtt indult perben az adós azért ismerte el a követelést és vállalta annak megfizetését, mert társasházépítésbe kívánt kezdeni, utóbb azonban a tagok másként döntöttek. Mivel pedig az adós 2023. május 8-án megfizetett a felperesnek 100 000 Ft-ot, csak 2023. május 9-én került fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe. Ezt követően ők figyelembe vették a hitelezők érdekeit, nem vállaltak indokolatlan üzleti kockázatot és megtették minden elvárható intézkedést a hitelezői veszteségek elkerülése és csökkentése érdekében. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének 2014. március 15-i módosításával a jogszabály szövegében „a hitelezők érdekeinek elsődlegessége” kifejezést a „hitelezők érdekeinek figyelembevétele” kifejezés váltotta fel, ez pedig azt eredményezi, hogy a módosított jogszabály alapján a vezető tisztségviselők tevékenysége akkor is jogszerű, ha nem kizárólag a hitelezők érdekében járnak el, hanem a tulajdonosok érdekében eljárva veszik figyelembe a hitelezők érdekeit is.

[5] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletében megállapította, hogy az alperesek az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el és ezzel okozati összefüggésben az adós vagyona 61 600 000 Ft-tal csökkent, amelyért az alperesek felelőssége egyetemleges. Az ezt meghaladó keresetet elutasította, az alpereseket pedig egyetemlegesen kötelezte arra, hogy fizessenek meg a felperesnek 2 822 200 Ft perköltséget.

[6] A határozatának fellebbezett részét azzal indokolta, hogy ZS. B. aggálymentes könyvszakértői véleménye szerint az adós 2019. december 31-től fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, amely időpontot követően az alperesek – általuk sem vitatottan – összesen 97 155 024 Ft-ot a II. és a III. rendű alperesek, valamint a TANÁCSADÓ Kft. tag követeléseinek kiegyenlítésére fordítottak. E magatartásuk megalapozta a Cstv. 33/A. § szerinti felelősségüket, mert a Kúria Polgári Kollégiuma által „A vezető tisztségviselők

hitelezőkkel szembeni felelőssége” tárgykörben felállított joggyakorlat-elemző csoport összefoglaló véleménye értelmében a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelősséget megalapozó tipikus vezetői magatartás az, ha a vezető a tevékenysége során a saját, a családja, illetve az érdekeltségi körébe tartozó másik vállalkozás érdekeit tartja szem előtt és ezzel kárt okoz az adósnak. Mivel azonban a felperes a szakértői vélemény ismeretében nem módosította a keresetét, csupán a kereset szerinti összegben: 61 600 000 Ft-ban lehetett megállapítani az alperesek által okozott vagyonsökkenés mértékét, akik nem tudták kimenteni magukat a felelősség alól. Az I. és a II. rendű alpereseknek az a hivatkozása ugyanis, hogy csak névlegesen látták el a vezetői tisztséget, nem volt elfogadható, mivel cégjegyzékbe bejegyzett vezetőként harmadik személyekkel szemben nem hivatkozhattak arra, hogy a tényleges döntéseket nem ők, hanem a III. rendű alperes hozta. A Cstv. 2014. március 15-i módosítása pedig nem változtatott azon az elven, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után a vezetőknek már nem a tulajdonosok, hanem a hitelezők érdekeit szolgálva kell gazdálkodniuk, amelynek az alperesek nem tettek eleget.

[7] Az alperesek a fellebbezésükben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását kérték. Érvelésük szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, a vonatkozó anyagi jogi jogszabályokat pedig helytelenül alkalmazta, ezért az ítélete megalapozatlan és jogszabálysértő. Figyelmen kívül hagyta ugyanis azt a hivatkozásukat, hogy az adós a felperes követelését azért nem fizette meg, mert azt jogtalannak tartotta, amit a III. rendű alperes telefonon közölt is a felperes kültagjával. A Hajdúbozsörményi Járásbíróság előtt indult perben az adós csak azért tett elismerő nyilatkozatot, mert a tagjai társasházépítésbe kívántak kezdeni, ennek érdekében pedig hajlandók voltak az általuk egyébként jogtalannak tartott követelés megfizetésére is, az adós elismerése tehát csak formális volt. Ebből következően az alperesek az adott helyzetben elvárható módon jártak el akkor, amikor az adós meglévő pénzeszközéből a társaság által elismert tartozásokat egyenlítették ki, nem pedig a felperes el nem ismert követelését. A Cstv. 33/A. §-ának a 2014. március 15-i módosítását követően a vezető tisztségviselőknek már nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján, hanem csupán annak figyelembevételével kell eljárniuk, ezért a vezető tevékenysége már akkor is jogszerű, ha nem kizárólagosan csak a hitelezők érdekében jár el, hanem a tulajdonosok érdekében eljárva figyelembe veszi a hitelezők érdekeit is.

[8] A felperes maga is közrehatott a kára bekövetkezésében azzal, hogy a 2017-ben esedékessé vált követelését csak 2022-ben érvényesítette az adóssal szemben, emiatt pedig az alperesek a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:525. § (1) bekezdése alapján mentesülnek a felelősség alól. A követelés esedékessé válásának időpontjában az adós nem vitásan még rendelkezett a tartozás megfizetéséhez szükséges pénzeszközzel, ezért ekkor még nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. A Cstv. 33/A. § (3) bekezdése az esedékességet egy jövőbeni eseménynek tekinti, amiből az következik, hogy a fenyegető fizetéseképtelenség csak a lejáratot megelőzően következhet be, azt követően nem. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt is, hogy az adós – a korábbi gyakorlatnak megfelelően – a tagjaitól is számíthatott kölcsönökre, amelyekből a felperes követelését is ki tudta volna egyenlíteni, amennyiben azt jogosnak tekintette volna, ezért 2023. május 9. előtt nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. Az elsőfokú ítélet indoklásában keverednek a tagok és a vezetők felelősségével kapcsolatos megállapítások, ami jogszabálysértő, mivel a tagok és a vezető tisztségviselők felelőssége eltérő jogszabályi rendelkezéseken alapul.

[9] Az elsőfokú bíróság jogszabálysértően utasította el az eljárás szabálytalansága miatt emelt kifogásukat is, amelyben az új szakértő kirendelését sérelmezték. Ezzel összefüggésben az alperesek egyrészt visszautaltak az elsőfokú eljárásban előterjesztett beadványukra, másrészt állították, hogy az elsőfokú bíróság az általa eredetileg kirendelt szakértőt a munkatervben megjelölt szakértői díj magas összegére tekintettel csak a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 310. § c) pontja alapján menthette volna fel, ezért nem rendelhetett volna ki új szakértőt, hanem a bizonyítatlanság jogkövetkezményét alkalmazva el kellett volna utasítania a teljes keresetet. A felperes egyébként sem tett olyan nyilatkozatot, hogy soknak tartja az eredetileg kirendelt szakértő által megjelölt díjat, hanem azt közölte, hogy a munkaterv szerinti szakértői díj előlegezését a társaság anyagi helyzete nem teszi lehetővé. Erre tekintettel az elsőfokú eljárásban jogszerűtlenül beszerzett szakértői véleményt nem lehet felhasználni, így a felperes nem teljesítette az őt terhelő bizonyítási kötelezettségét, emiatt pedig a teljes keresetet el kell utasítani.

[10] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Cstv. 33/A. §-át, mert a rendelkezésére álló bizonyítékok okszerű értékelése alapján, jogszerűen és megalapozottan állapította meg az alperesek felelősségét. A fellebbezés olyan hivatkozásokon alapul, amelyeket az előzményi eljárásokban, tehát a felszámolási eljárásban és a Hajdúböszörményi Járásbíróság előtt indult perben lehetett volna vizsgálni, ebben az eljárásban azonban már érdektelenek voltak. Nem felel meg a valóságnak, hogy az adós vitatta a követelését, hiszen befogadta az általa kiállított számlákat, a felszólító leveleire nem válaszolt, a Hajdúböszörményi Járásbíróság előtt megindított perben pedig a követelést kifejezetten elismerte és egyezségben vállalta annak megfizetését. Az alpereseknek a Ptk. 6:525. § (1) bekezdésére történt hivatkozása alaptalan, mivel e jogszabályhely alkalmazása ebben a perben fogalmilag kizárt. Ugyancsak alaptalan az alpereseknek a Cstv. 33/A. § (3) bekezdés szerinti esedékességgel kapcsolatos fellebbezési érvelése. Az esedékessé válás ugyanis az az időpont, amikortól a jogosult számára megnyílik a lehetőség a teljesítés követelésére, ezen időponttól kezdve pedig a követelés folyamatosan esedékes, vagyis a jogosult bármikor igényelheti annak teljesítését. Az alperesek a követelés esedékessé válását követően folyamatosan tisztában voltak azzal, hogy tartozásuk áll fenn, ennek ellenére a tartozást a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetése után sem rendezték, hanem azt figyelmen kívül hagyva a társaság vagyont a saját követelései kiegyenlítésére fordították. Az elsőfokú bíróság jogszerűen utasította el az alperesek eljárás szabálytalansága miatti kifogását is. Bár az eredetileg kirendelt szakértő módosított munkatervében szereplő közel 6 000 000 Ft összegű szakértői díjat valóban nem tudta volna megelőlegezni, a szakértői bizonyítás iránti indítványát változatlanul fenntartotta és új szakértőt kért, aki jóval kevesebb díj ellenében készített szakvéleményt. Az elsőfokú bíróság az új szakértő kirendelése során az a Pp. szabályainak és szellemének megfelelően járt el.

[11] Az ítéltáblának a fellebbezés érdemi elbírálása előtt azt kellett megvizsgálnia, hogy annak mi a pontos tartalma. Erre azért volt szükség, mert az alperesek a fellebbezésük indokolásaként részben visszautaltak az elsőfokú eljárásban előterjesztett azon beadványukra, amelyben kifogást emeltek az eljárás szabálytalansága miatt. Ahogy azonban azt a Kúria már többször is kifejtette: a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontja alapján a fellebbezésben szövegesen körül kell írni azt az eljárási vagy anyagi jogszabálysértést, amin a fellebbezés alapul, ez határozza meg ugyanis a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének terjedelmét (pl.: Kúria Pkf.II.24.839/2019/3. számú határozatának [7] pontja, Pf.VI.24.583/2022/2. számú

határozatának [15] és [20] pontjai). Mindezt tehát egy korábbi beadványra történő visszautalással nem lehet teljesíteni (pl.: Kúria Pfv.IV.20.829/2022/6. számú határozatának [26] pontja), még oly módon sem, hogy ezt a beadványt a fellebbező konkrétan megjelöli, mert az parttalanná tenné a fellebbezést és megakadályozná azt, hogy a másodfokú bíróság minden kétséget kizáróan megállapíthassa a felülbírálati jogkörének határait (pl.: Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.428/2022/8. számú határozatának [30] pontja). Ezért az ítéltábla nem tekinthette a fellebbezés részének az alperesek elsőfokú eljárás során előterjesztett kifogását és nem minősíthette az abban foglalt nyilatkozatokat a fellebbezés indokolásának. E jogi álláspont helyességét az is alátámasztja, hogy az alperesek e beadványban azokat az érveiket adták elő, amelyekkel az elsőfokú bíróságot akarták meggyőzni a kifogásuk alaposságáról. A fellebbezésben viszont már azokat az érveket kell kifejteni, amelyek cáfolják a kifogást elutasító elsőfokú végzésben elfoglalt konkrét ténybeli és jogi álláspontot. Annak meghatározása pedig, hogy az elsőfokú beadványban foglalt érvek közül melyek lehetnek alkalmasak az elsőfokú bíróság által leírt álláspont cáfolatára, nem a másodfokú bíróság feladata, hanem – a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontja alapján – a fellebbezőé. Ezért az ítéltábla az alperesek fellebbezésének indokolásaként csak azokat az érveket vehette figyelembe, amelyeket a fellebbezésében szövegesen is körülírtak.

[12] Az így megállapított tartalmú fellebbezés elbírálása során az ítéltábla nem lépte át a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátait [Pp. 370. § (1) bekezdése], nem észlelt ugyanis olyan – a fellebbezésben nem hivatkozott – eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely a Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései alapján okot adott volna e korlátok átlépésére. Erre tekintettel – fellebbezés hiányában – nem érintette az elsőfokú ítéletnek a keresetet részben elutasító rendelkezését, hanem csupán abban foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben foglalt okok miatt tévesen adott-e helyt a kereset ezt meghaladó részének. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[13] Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges tényállást – a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelésével – helyesen állapította meg, ez alapján pedig a fellebbezéssel érintett körben jogszerű érdemi döntést hozott. Az ítéltábla maradéktalanul egyetért az általa kifejtett indokokkal is, amelyeket nem kíván megismételni, a fellebbezés tükrében ugyanakkor az alábbiakat emeli ki.

[14] Az alperesek mindenekelőtt azért sérelmezték az elsőfokú ítélet keresetnek helyt adó részét, mert álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az adós 2023. január 2-ig formálisan sem ismerte el jogszerűnek a felperes követelését, amelyet – a megkötött egyezség ellenére – azóta is jogszerűtlennek tart. Erre tekintettel úgy érveltek, hogy nem volt felróható nekik az, hogy csak az általuk jogszerűnek tartott követeléseket egyenlítették ki, a felperesét pedig nem. Ezzel az érveléssel azonban az ítéltábla nem értett egyet.

[15] Kétségtelen, hogy a felperes kültagjának: GY. B. SZ. a tanúvallomása szerint a III. rendű alperes 2020-ban szóban valóban közölte vele, hogy nem ismeri el jogszerűnek a felperes követelését (22. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal 1. és 8. bekezdései), ez azonban sem ezt megelőzően, sem pedig ezt követően nem jogosította fel az alpereseket arra, hogy ignorálják ezt a követelést és ne tekintsék hitelezőnek a felperest. A fenyegető fizetésképtelenség bekövetkezése után ugyanis az alpereseknek a vezetői tisztséget betöltő személyektől elvárható módon kellett eljárniuk [Cstv. 33/A. § (4) bekezdése], ezért

számolniuk kellett annak lehetőségével, hogy a felperes az elévülési időn belül érvényesítheti az adóssal szemben a követelését, hiszen e jogáról nem mondott le. Erre tekintettel őt ugyanúgy hitelezőnek kellett volna tekinteniük, mint azokat a személyeket, akiknek az adóssal szemben fennálló követelését jogszerűnek ismerték el, tehát nem tehettek volna különbséget közöttük. Mindezt teljes mértékben alátámasztja az a tény is, hogy a Hajdúböszörményi Járásbíróság előtt perré alakult eljárásban az alperesek által képviselt adós meg sem kísérelte igazolni a felperes követelésének alaptalanságát, hanem jogerős végzéssel jóváhagyott egyezségben kötelezte magát annak kiegyenlítésére. Ennek az egyezségnek pedig – az alperesek érvelésével szemben – nem volt olyan joghatása, hogy a felperest csak annak megkötésétől kezdődően kellett hitelezőnek tekinteniük, hiszen a követelést nem az egyezség hozta létre és nem is az tette esedékessé. Épp ellenkezőleg: az adós nevében eljáró alperesek az egyezségben valójában az eredeti esedékességétől kezdődően ismerték el jogszerűnek a felperes követelését, az az érvelésük tehát, hogy nem kellett őt hitelezőnek tekinteniük, ezen okból is teljesen alaptalannak bizonyult. Annak pedig, hogy milyen rejtett szándékok vagy titkos fenntartások vezették őket az egyezség megkötésére, semmiféle jelentősége nem volt.

[16] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperesek nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével jártak el, ezzel okozati összefüggésben pedig a fellebbezett határozatban írt mértékben csökkentették az adós vagyont akkor, amikor a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezését követően az adós meglévő likvid vagyont más fennálló, esedékes, utóbb részben vagy egészben kielégítetlenül maradt tartozásokat megelőzve a tagok követelésének teljesítésére fordították. A Kúria ugyanis a BH2022.183. számon közzétett .../4. számú precedensképes határozatának [45] bekezdésében egyértelművé tette, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének 2017. július 1-től hatályos szövege alapján is fenntartja azt a bírói gyakorlatot, amely szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem teszi lehetővé a vezető számára, hogy a tagi kölcsönköveteléssel rendelkező hitelezőt előnyben részesítse a társaság külső érdektelen hitelezőivel szemben (BH2016.179.III.). Ezt az iránymutatást pedig a bírói gyakorlat azóta is töretlenül követi (pl.: BDT2024.4844.), ezért ebben a perben nem volt jelentősége annak, hogy az alpereseknek nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján kellett eljárniuk, hanem annak figyelembevételével. A magatartásuk ugyanis ez utóbbi követelménynek sem felelt meg, amelyen nem változtat az, hogy egyes külső hitelezői követeléseket kielégítettek, mint ahogy az sem, hogy maradtak fenn tagi követelések is.

[17] A fellebbezési érveléssel szemben nem minősült felróható károsulti közrehatásnak az, hogy a felperes nem érvényesítette korábban a követelését az adóssal szemben. A felperes ugyanis maga dönthetett arról, hogy mikor fordul bírósághoz a díjának megfizetése érdekében, ez a döntése pedig semmilyen módon nem érintette az alperesek azon kötelezettségét, hogy a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezése után akkor is vegyék figyelembe az ő követelését, ha azt még nem érvényesítette bíróság előtt. Erre tekintettel az alperesek a Ptk. 6:525. § (1) bekezdésére hivatkozással sem mentesülhettek a felelősségük alól, különös figyelemmel arra is, hogy a Cstv. 33/A. § (4) bekezdése ilyen okból amúgy sem enged kimentést.

[18] Alap nélkül állították az alperesek azt is, hogy a fenyegető fizetéseképtelenség csak 2023. május 9-én következett be, mert ezt megelőzően az adós számíthatott a tagok kölcsöneire. Ez az érvelés ugyanis nem cáfolja, hanem épp ellenkezőleg: megerősíti azt, hogy az adós az elsőfokú ítéletben foglalt időponttól kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, hiszen a saját erejéből nem tudta rendezni a lejárt tartozásait, így teljes

mértékben kiszolgáltatottá vált más személyek döntéseinek, ez pedig kimeríti a fenyegető fizetésképtelenség fogalmát (Debreceni Ítéltábla .../9. számú ítéletének [25] bekezdése).

[19] A fellebbezési érveléssel szemben nem lehet úgy értelmezni a Cstv. 33/A. § (3) bekezdését, hogy az csak a követelés esedékessé válásáig terjedő időszakot tekinti fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetnek, a lejárt utáni időszakot pedig nem. E jogszabályi rendelkezés helyes értelme szerint ugyanis a fenyegető fizetésképtelenség nemcsak a ki nem elégített követelés esedékessé válása előtt következhet be, hanem annak lejártja után is, ha az adós – a likvid vagyonának csökkenése vagy más ok miatt – ekkor válik képtelenné a már esedékes tartozásának kiegyenlítésére. Jelen esetben pedig az aggálymentes szakvélemény szerint épp ez történt.

[20] Alap nélkül hivatkoztak az alperesek arra is, hogy az elsőfokú bíróság összekeverte a tagi és a vezetői felelősség szabályait, a keresetnek ugyanis a fellebbezett határozat tanúsága szerint kizárólag a Cstv. 33/A. §-a alapján adott helyt, azaz – a bírói gyakorlatnak megfelelően (BDT2024.4755.) – a tagi követeléseket előnyben részesítő vezetői döntések miatt a vezetői felelősségre vonatkozó szabályokat alkalmazta az alperesekkel szemben.

[21] Nem értett egyet az ítéltábla az alperesek azon érvelésével sem, hogy az elsőfokú bíróság tévesen utasította el az eljárás szabálytalansága miatt emelt kifogásukat. A bírói gyakorlat szerint ugyanis amennyiben a fél a munkatervben megjelölt szakértői díjelőleget nem helyezi letétbe, kivételesen ki lehet rendelni másik szakértőt, ha a fél alapos kétséget fogalmaz meg a munkaterv szerinti díjjal szemben (pl.: Győri Ítéltábla .../6. számú határozatának [42] bekezdése). Ugyanezt az álláspontot foglalta el a Kúria által felállított Új Pp. Konzultációs Testület is a 41. számú állásfoglalásában. Jelen esetben a felperes az 50. sorszámú beadványában már az elsőként kirendelt szakértő által készített munkatervért felszámított díjat is irreálisnak minősítette, ezért helyesen következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a módosított kirendelés teljesítéséért felszámított díjat sem tartotta reálisnak. Ezt az érvelését pedig igazolta az a tény, hogy a másodikként kirendelt szakértő az első szakértő által felszámított díjnak kevesebb mint a feléért készítette el az aggálymentes szakvéleményét, ami önmagában is alátámasztja, hogy a felperes kétségei alaposak voltak. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság nem sértette meg az alperesek által hivatkozott eljárási szabályokat akkor, amikor az elsőként kirendelt szakértőt felmentette és másik szakértőt rendelt ki. Helyesen állapította meg azt is, hogy az első szakértő felmentésére nem a Pp. 310. § c), hanem e rendelkezés a) pontja biztosított jogalapot, hiszen a felperes kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy nem vonja vissza a szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát, ezért az elsőfokú bíróság e körben sem követett el eljárási szabálysértést, így az általa beszerzett aggálymentes szakvéleményt erre hivatkozással sem lehetett figyelmen kívül hagyni.

[22] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] Az alperesek fellebbezése eredménytelen maradt, ezért a megfizetett fellebbezési eljárási illetékből és a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó saját másodfokú perköltségét a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján maga köteles viselni.

Pervesztességük okán egyetemlegesen meg kell fizetniük ugyanakkor a felperes által felszámított másodfokú perköltséget is [Pp. 83. § (1) és 87. § (1) bekezdései], amelynek összegét az ítéltábla a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (1) bekezdése és a csatolt ügyvédi megbízási szerződés alapján a felszámítással egyezően határozta meg, így 150 000 Ft-ot a fellebbezési ellenkérelem elkészítésére, 200 000 Ft-ot az úton töltött időre, 71 000 Ft-ot az utazási költségre, 70 000 Ft-ot pedig a tárgyalási képviselő díjára számolt el. Az alperesek alap nélkül kérték e díj mérséklését 150 000 Ft-ra, e körben ugyanis konkrét érveket nem adtak elő, hanem csupán általánosságban hivatkoztak arra, hogy a többi felszámított díjtétel eltúlzott, ez azonban – konkrétumok nélkül – nem volt elegendő a díj mérsékléséhez.

Debrecen, 2026. július 1.

Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró